

Klassiek >
Philippe Herreweghe >
Bach: cantates
Bevreemdend
doodsverlangen

Drie van de vier cantates op deze cd schreef Bach voor de zestiende zondag na trinitatis (de eerste zondag na Pinksteren). Hij kon er, gezien het evangelie van die zondag, een geliefkoosd thema in bespelen: het doodsverlangen dat het gevolg is van de hoop op de opstanding. We horen dus vrolijke doodsklokken en voor ons, moderne mensen, moeilijk begrijpelijke teksten als "stond ik al maar aan de rand van het graf" of "als de dood aan mijn bed treedt, zal ik hem welkom heten". Philippe Herreweghe dirigeert die eigenaardige boodschappen met een vanzelfsprekendheid die bijwijlen angstwekkend is. Hij lijkt daarbij zowel de soms naïeve mechanica van Bachs instrumentale figuren als de overtuigingskracht van de zangstemmen te willen beklemtonen. Dat laatste lukt vooral bij tenor Hans Jörg Mammel en bas Thomas Bauer. Sopraan Dorothee Miels en altus Matthew White hebben weliswaar mooie stemmen, maar zijn vlakker qua expressie. In de solocantate voor sopraan 'Ich bin vergnügt in meinem Glücke' leidt dat tot een gelijkmoedigheid die niet misstaat bij de tekst, maar die ook bevreemdend contrasteert met de drie andere werken. (Harmonia Mundi)

(SM)

De Morgen . 13 maart 2008